

Vojeslav Molè:

Iz dnevnika.

Mrzel veter brije nam v obličja.
Le vedetin klic od časa pa do časa
se razlega od poljane snežne.
Trudne sklenil sem oči in tiho
v sanje smreke nad menoj šume.

Da, jesen je. Skoz zaslone svilne
solnčen blesk se trepetaje zliva,
na klavirju rože v njem žare.
Ti pa sama si ko bleda roža
in besede moje tolažilne
samemu zvene mi tuje.

„Če se več ne vrnem, ti edina,
vedi, da si moja zadnja misel
ti bila, ti moje vse . . .“

Oklenile so me tvoje roke,
tvoje drobne, drhtajoče roke,
dve veliki solzi sta vzblesteli
v sinjih ti očeh.

„Vrneš se, moj dragi, vrneš . . . vrneš . . .“
In ko ogenj ti poljub gori —

Klic. Pritajeno povelje. Tiho.
Sanjal sem. S poljane veter piše,
v gostih kosmah sneg ves svet zagrinja
in nad mano smrekov gozd šumi.